

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

16de februar 1890.

16de aarg.

De smaa vende hjem fra fru Wilhelmens.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Mt. Gaway, Iowa.

Ellen Burton.

I.

et var en kold søndag i januar maaned. Dunge, blfarvede skyr havde efterhaanden bedækket den blaa himmel, og disse tilligemed vindens hule susen tydede paa, at en snestorm var ibente. Da presten i Fillmore om morgenen gik fra sin prestegaard til landsbyens skolehus, tænkte han med taknemmelighed paa, at byens huse for størstedelen var saa vel byggede, at de formaade at skjermes deres beboere, endog mod det strengeste veir. Han pleiede hver helligdag at forklare et stykke af bibelen for søndagsfolens elever. Hans ord var kun saa, men inderlige, og forfeilede sjelden deres hensigt: at lede de unge tilhørere til senere selv med tænksomhed og kjærlighed at læse i den hellige skrift. Paa denne dag var det fortællingen om de hellige tre konger, han havde at gjenemgaa. Han hendrog tilhørernes opmærksomhed paa, at de vise mænd lod sig lede af en stjerne til det sted, hvor frelseren laa, og sagde dem, at man deraf kunde uddrage en lære, nyttig for alle, store og smaa. „Thi selv børn“, sagde han, „kan det hændes at blive stillede i saa vanskelige forhold, at de neppe ved, hvad de skal gjøre. De trænger til en ledestjerne, som kan vise dem vei, men naar de kun beder til Gud, at han vil give dem den, vil han paa en eller anden maade ogsaa gjøre det. Lad dem bede, at han vil føre dem frem paa den rette vei, skridt for skridt, time for time; hol-

der de kun fast ved ham, og følger de ham kun trolig efter, da vil han tilsidst føre dem til det sted, hvor vor Herre Jesus har hjemme.“

Der var mange straalende ansigter rettede mod pastor Melville, medens han talte; men der var et, hvis opmerkemme, tankefulde udtryk viste, at hans ord var blebne bedre forstaaede og bevarede af denne lille pige end af de andre, af hvilke mange havde glemt alt, hvad han havde sagt, saasnart han ophørte at tale. Men Ellen Burton havde, omendstjont hun kun var 10 aar gammel, allerede lært sorgen at kjende. Hendes fader, en flink og flittig arbejdsmand, var død af en heftig feber, som han havde paadraget sig ved en forsømt forkjølelse, og efterlod en enke og to børn, Ellen og en liden søster.

William Burton var en god mand, og Ellen glemte aldrig, hvorledes han nogle timer før sin død befalede dem alle i Guds haand og bad, at Ellen og hendes søster maatte blive til hjælp og trøst for deres moder. Derpaa vinkede han Ellen hen til sig, lagde sin haand paa hendes hoved og sagde: „Sørg for din moder, mit barn, og vær hende en god og lydlig datter, saa vil vorherre sørge for dig og være med dig i nødens time.“ — Stjont Ellen kun var et barn, gjemte hun dog disse ord dybt i sit hjerte, og den sorgens tid, der fulgte efter faderens død, lærte hende, hvor meget hendes moder trængte til al den omhu og kjærlighed, hun kunde vise hende.

Et aar var forløbet, et aar fuldt af svære kampe mod fattigdom og nød for enken og hendes børn. Saa vidste, hvor svære; thi hun beklagede sig ikke og havde ved anstrengt slid været istand til at skaffe det alledødvendigste til deres ophold. — De havde faaet lov til at blive boende, hvor de boede. Cieren af huset havde havt megen agtelse for William Burton, og han vidste, at enken, Rachel, samvittighedsfuldt vilde betale leien, saasnart hun var istand dertil.

Rachel var en flink hustru, og da hun

havde været saa heldig at faa stadigt arbejde fra butikkerne i Sandstone, og Ellen nu var saa gammel, at hun kunde besørge en del af husgjerningen paa egen haand, fortjente hun paa denne maade, hvad de behøvede til deres underhold og til at betale husleien med. Hun sølte nu langt mere, end da hendes mand levede, ulemperne ved at bo saa langt fra landsbyen, men saa havde hun igjen den fordel at være saa meget nærmere ved kjøbstaden, hvorhen hun ofte maatte gaa forat bringe det færdige slyoi og hente sig nyt.

Ellen kunde ikke længere gaa i skole hver dag; hendes hjælp behøvedes altfor meget i hjemmet, til at hun kunde undværes der; hun havde aldrig glemt sin faders sidste formaning, at sørge for hendes moder, og hun stræbte paa enhver maade at være hende til trøst og nytte. Men intet barn besøgte søndagskolen mere regelmæssig end Ellen; selv i det strengeste vinterveir, naar det blot var muligt at gaa, kunde man være sikker paa at træffe hende paa hendes plads.

Paa den ovenomtalte søndag havde hun forladt sit hjem med et lidt tungt hjerte, da hendes moder i flere dage ikke havde været raff. Hun saa saa daarlig ud denne søndagsmorgen, at Ellen ikke havde lyst til at gaa fra hende; men moderen vilde ikke tillade hende at blive hjemme. Hun sagde, at lille Margrethe var alt det feskab, hun behøvede, og gav sig som sedbanlig ifærd med tilberedelserne til middagsmaaltidet. Ellen pleiede om søndagen, naar hun havde været i kirke, at spise enten i skolehuset eller hos en bekendt i Fillmore, da hun ellers, paa grund af den lange vei, hun havde hjem, ikke vilde have kunnet være tilstede i søndagskolen.

Hun begav sig da paa vei, men med den trykkende bevidsthed, at hendes moder saa overordentlig daarlig ud. Den sorg, det foregaaende aar havde bragt, og de bekymringer, hun siden den tid havde delt med sin moder, havde udviklet hende udover hendes alder. Disse omstændigheder vil forklare,

hvorfor hun med en saa inderlig opmærksomhed lyttede til pastor Melville, da han talte om, at ogsaa børn kan have bekymringer og trænge til en ledestjerne, som viser dem, hvilken vei de bør vælge.

II.

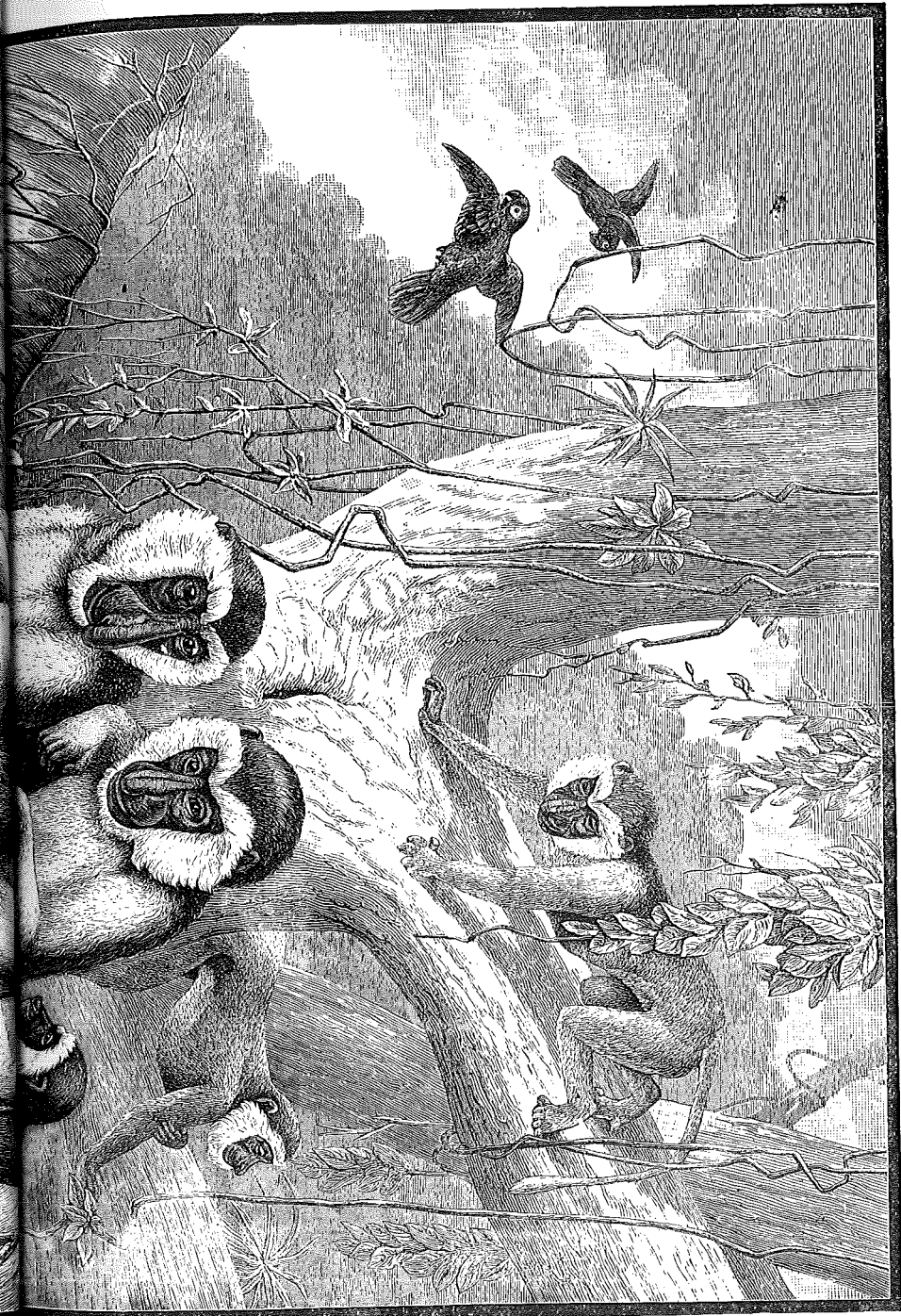
Himlen var bestandig bleven mere og mere overtrukken, vinden blæste mere hult, og før søndagskolen var forbi, havde det begyndt at sne. De fleste af børnene boede i landsbyen og kunde hurtigt komme hjem, men Ellens smaa sødder havde en lang vei at gaa; gennem hele landsbyen, over tre marker med adskillige gjerder, og da havde hun endnu et godt stykke af landeveien tilbage, før hun naaede sit hjem; sneen faldt nu jevnt og tæt, og vinden blæste saa sterkt, at hun undertiden havde møie med at holde sig opreist. Hun havde en paraply med, men hun kunde ikke holde den opslaaet, saa hun snart saa ligesaa hvid ud som jorden, der ligesom hun var bedækket med sne. Det var heldigt for hende, at netop som hun kom over det sidste gjerde og ud paa landeveien, kom der kjørende en landmand, som hun kjendte; han tog hende op i sin gig og satte hende af lige udenfor hendes hjem.

Aldrig havde Ellen været gladere over at komme hjem i den tarvelige bolig, vaad, kold og træt, som hun var; men der saa ikke ud, som der pleiede, da hun traadte ind.

Istedenfor den flammende ild, som hendes moder altid pleiede at have, til hun kom hjem, især paa saadan en bitterlig kold dag, laa der nu kun nogle halvt udbændte gløder paa arnestedet, og der var ingen fjedel sat over til the. Tingene fra middagsmaaltidet stod endnu paa bordet. Men Ellen saa ved første øjekast, at kun Margrethes tallerken havde været brugt, og at hendes moder ikke havde rørt sin. Da der ingen var i stuen, løb hun ind i det inderste værelse, og der fandt hun sin moder liggende paa sengen og sin lille søster ængstelig vaagende ved

Stærkeaber.

siden af hende. Barnets ansigt opklaredes, da hun fik øie paa Ellen, som om hun tænkte, at alt vilde blive godt, nu da Ellen var kommen hjem.

„Er du meget daarlig, kjære moder?“ sagde hun, idet hun forskrækket bøjede sig ned over hende.

„Jeg har voldsomme smerter i mit hoved, saa at jeg ikke længere kunde holde mig oppe og var nødt til at lægge mig; men det gaar vel snart over. Jeg er meget tørstig, og jeg tror, at hvis du kunde lave mig en kop the, min lille pige, vilde det gjøre mig godt.“

(Fortsættes.)

En scene ombord i et emigrantskib.

For nogle aar siden, da en engelsk dampet seilede fra Liverpool til New York, opdagede man paa fjerde dag efter afreisen en siden 9 aar gammel, filllet gut, som havde skjult sig etsteds i rummet; han blev bragt hen til første styrmand, som hør med de slags sager at gjøre. Da han blev spurgt om aarsagen til, at han havde gjemt sig, og om hvem der havde bragt ham ombord, svarede gutten, som havde et lyst, aabent ansigt, at det var hans stedfader, som gjorde det, da han ikke havde raad til at have ham hjemme og heller ikke til at betale hans overreise, da han skulde til en velstaaende tante, som boede i Halifax. Styrmanden vilde ikke tro hans historie, uagtet guttens tiltalende ansigt og troværdige udtalelser; han havde seet saa mange slige, som havde luret sig med, at han ikke var saa let at narre, sagde han, og han var vis paa, at gutten var bleven bragt ombord og forskynet med mad af matroserne. Den lille fyr blev som følge deraf temmelig haardt behandlet; dag efter dag blev han forhørt og atter forhørt, men altid med samme resultat. Han kjendte ikke en eneste matros ombord, og hans stedfader var

det, som havde ført ham did i al hemmelighed og skaffet ham den mad, han havde spist. Omfider blev styrmanden kjed af, at gutten fremdeles vedblev sin paaftand, og da han nok ønskede at indskjærpe matroserne deres pligt, tog han alvorlig fat paa sagen; han greb gutten ved kraven, trak ham med sig forud og sagde, at dersom han ikke inden ti minutter fortalte den rene sandhed, vilde han hænge ham i folkeraaen. Han lod ham da sætte sig ned under den paa dækket; rundt omkring ham stod der passagerer og matroser fra mellemdækket, og ligeoverfor ham den ubønhørlige styrmand med uret i haanden og de øvrige skibsofficerer ved siden af ham. „Det var det smukkeste syn, jeg nogensinde har seet“, sagde den, der har meddelt dette, „denne noble guts blege, stolte, sørgmodige ansigt, med øine, som straaede gennem de taarer, der strømmede ud af dem.“ Da otte minutter var gaaede, sagde styrmanden, at han nu kun havde to minutter igjen, og raadede ham til at tale sandhed og redde sit liv; men han svarede med den største ærlighed og oprigtighed ved at spørge styrmanden, om han maatte saa lov til at bede.

Styrmanden sagde intet, men nikkede med hovedet og blev ganske bleg. Og nu, medens alle øine var fæstede paa ham, faldt den stakkels lille gut paa knæ med foldede hænder og øinene vendte mod himmelen; bad først høit og lydelig Fadervor, og dernæst bad han den kjære Herre Jesus om at tage ham til sig i himmelen. Den scene, som nu paafulgte, var meget rørende. Man hørte sterke, haardsjøre mænd hulke, da styrmanden ilede hen til gutten, tog ham i sine arme og kysjede ham og velsignede ham samt fortalte, hvor oprigtig han nu troede hans historie, og hvor glad han var over, at han havde havt mod til at gaa døden imøde og var villig til at ofre sit liv forat bevise sandheden af sine ord.

Hvortil Gud kan bruge en salmebog.

Der var en tjenestepige, som tjente hos en prest. Søndag aften, før hun lagde sig til hvile, tog hun sin salmebog frem, slog en salme op og læste den. Derpaa gik hun i Guds navn i seng. Men salmebogen havde hun ladet blive liggende opslaaet paa bordet eller paa kisten foran sengen. — Om natten, da alle sov, kom der en tyv i huset. Han begyndte sin bedrift i kjøkkenet, tog kobbertjedlerne, stillede dem sammen, lagde dertil et dusin sølvtheffer og hvad han forefandt af tøj. Intet menneske forstyrrede ham, thi ingen levende sjæl var vaagen i huset. Saa vidt gik alt i sin orden. Men nu snusede tyven videre om og kom helt til pigens seng. Hun havde dog forskanset sig godt; thi foran hende laa jo den aabne salmebog. Og den var som en hellig engel foran sengen. Tyven kigede ind i salmebogen ved sin tyvelygte —

Nogen tid efter for prestefruen forstrækket op af søvne. Hvad var det? Hun hørte tydelig, hvordan døren fra kjøkkenet ud til gangen blev slaaet haardt igjen. Hun springer op, kloffen er fem. Hun vækker tjenestepigen og anstiller sammen med hende en hussundersøgelse. Der findes i kjøkkenet kobberet, tøiet, skeerne, altsammen i en dyng; og intet mangler. — Hvorfor har tyven ikke taget noget, ikke engang den allermindste ting med? De skønner længe ikke, hvordan det kunde have sig, thi tyven er jo ikke bleven skræmt af noget. — Jo, han var dog bleven skræmt af engelen foran den fromme piges seng. Thi se, i salmebogen, der, hvor hun havde læst, staar der skrevet i margin med en fremmed blyant: „Jesus være takket.“ — Nu er alt klart, tyven har læst i salmen, Guds ord er trængt ham ind i sjælen som engelens flammende sværd, det fortabte barn har hørt

sin frelseres stemme, og i hans nat er det hellige lys fra oven trængt ind. Han flygter sin vei derfra, men først siger han endnu sin frelser tak. Blyanten havde han ladet ligge ved siden af salmebogen.

Men salmebogen, hvori pigens tjenestepige havde læst, før hun gik til sengs, havde holdt vagt for hele huset. Hvor Herren ikke bevarer huset, vaager vægteren forgjæves. — Saameget formaar salmebøger i fromme tjenestepigers hænder;

Merk: Ogsaa i andre folks hænder.

Næse-aben.

(Med billede.)

Prest isinefaldende ved næse-aberne er deres store, menneskeagtige næse, der er bevægelig som et tryne og kan skydes frem og tilbage. Næseborene er store og i høi grad udbidelige. I den yngre alder er næsen liden og affumpet, men vokser stadig med aarene.

Næse-aberne har sit hjem paa Borné, den store ø i sydost for Bagindien. De voksne handyr bliver tre fod høie, hunnen er noget mindre. Deres pels er blød, haarrig og har livlige farver.

Om morgenen og aftenen samler talrige skarer af disse aber sig paa træerne ved flodbredderne og udstøder sine modbydelige hyl, der lyder omtrent som „kahau“. Derfor kaldes de ogsaa kahauer.

kvitteringer.

Til stotrelærer-seminariet i Sioux Falls:

Bed past. J. Johansen fra St. Petri dansk luth. mghs. børn: Samlet ved en barne gudstjeneste \$0.68, søndagsindsamling fra menighedens søndagsstole 1.89, do. ved Josefines Børnen 0.87, do. ved Laura Johansen 1.56; tils. \$4.50.

Dvenstaende findes kvitteret for i R. T. no. 49 f. a. Bed past. E. Dale fra Lewis Børnen, Bøi mgh., Dak., \$1.00. G. D. Rustad.

Hvad sommerfuglen lærte lille Ella.

Ella og hendes fader var ude i haven. Der fik hun se en liden sommerfugl, hvis spraglede vinger glimrede i solskinet. Den maatte hun endelig have fat paa. Saa løb hun længe efter den, og mangen gang var hun nær ved at naa den, men saa fløi den igjen.

Tilfældt fik hun den endelig under sin haand, men hvor forsigtig hun end var, dens pragt var dog forsvunden, og hun angrede nu næsten, som hun stod der varm og forpusten, at hun havde jaget den.

Sendes fader kom da hen til hende, tog den i sin haand og sagde: „Siden du nu har naaet den lykkelig, som du saa begjærlig søgte efter, saa hør nu, hvad den lille sommerfugl kan lære os.

Den første lærdom er, at en skabnings, endog et menneskes værd ikke beror paa dens pragt og skønhed; thi denne lille sommerfugl var for nogle sieblikke siden straalende skøn, men nu er den det ikke længer. Godt og ret som det er at glæde sig i sin skønhed, naar Gud har givet os den, saa er det dog dårligt at leve for dette og ikke for noget varigere og høiere.

Den anden sandhed, du kan lære af denne sommerfugl, er, at medens du jagede den og

løb efter den, var den saa glimrende smuk og tillokkende, men ikke før havde du den i haand, førend du angrede paa, at du havde løbet dig træd for at fange den; thi dens skønhed var borte. Saaledes er det og med saa meget, som menneskene her paa jorden jager efter: rigdom, ære, fornøielser og meget andet. Det ser altid saa lokkende ud, førend vi naar det, men saasnart vi har faaet det, har det tabt sin fortryllende magt, og vi ser, at besiddelsen ikke er værd møien og anstrengelsen for at faa det. Samler vi os derimod ved en levende tro og sand gudsfrygt statte i himmelen, da vil disse aldrig forgaa.“

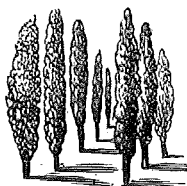
Ella tænkte i sit liv ofte paa sommerfuglens lærdomme og søgte efter disse evige, uforgjængelige goder.

Oplysning paa den geogr. gaade i nr. 5.

- Kovara, Nantes: 1. Kautafus.
2. Ostende
3. Balakiet.
4. Aachen.
5. Riga.
6. Aberdeen.

Billedgaade.

I

e

t

1

